

red
Banana

คีตโลกา

รวมแพง

คิดโลกา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-034-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2556

ราคา 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไฉนสุข

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อคนที่มีความสมบูรณ์พร้อมไปเสียทุกสิ่ง ต้องมาพบเจอกับความผิดหวังแสนสาหัสเป็นครั้งแรกในชีวิต คงมีสักวูบหนึ่งที่คิดจะจบชีวิตลงอย่างคนหนีปัญหา โดยไม่ได้รับรู้เลยว่าบางทีความทุกข์ของตนเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ยังมีผู้คนอีกมากที่ต้องพบเจอกับความทุกข์และผิดหวังมากกว่า

ดังเช่น “อัญมา” คุณหนูแสนสวยที่เพียบพร้อมไปทุกด้าน พอได้เจอกับความผิดหวังจึงได้คิดสั้นไปวูบหนึ่ง เมื่อคิดล้มเลิกกลับเกิดอุบัติเหตุที่นำพาเธอไปยังอีกโลกหนึ่ง โลกที่ตรงกันข้ามกับโลกที่เธอเคยอยู่โดยสิ้นเชิง คุณหนูอัญมาแสนไฮโซต้องกลายเป็น “ไอ้อัญ” เด็กติดยาที่อาศัยอยู่ในสลัม แล้วเธอจะตัดสินใจอย่างไรต่อไปกับชีวิตใหม่เอี่ยมอ่องที่บิดเบี้ยวนี้ดีล่ะ

คนเราเลือกที่จะเกิดไม่ได้แต่เลือกที่จะทำชีวิตให้ดีขึ้นได้ ขอเพียงไม่ยอมแพ้นทางสดใสย่อมนรออยู่เบื้องหน้า

กองบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

หลายท่านอาจจะแปลกใจกับชื่อเรื่องนี้ 'คิดโลกา' คีตา ซึ่งแปลว่า ดนตรีท่วงทำนอง กับโลก มาเกี่ยวพันกันได้อย่างไร นิยายก็ไม่ใช่แนวดนตรี เป็นแนวชีวิตออกดราม่าเสียด้วยซ้ำ ความนัยของคิดโลกาในความคิดของ ดิฉันคือ ท่วงทำนองของโลกที่โลดแล่นไปด้วยชีวิตของผู้คนที่หลากหลาย ประมาณนั้นเลยเชียวค่ะ

นิยายเรื่องนี้คิดเขียนขึ้นเพราะได้ยินข่าวการฆ่าตัวตายของหลาย ๆ ท่านในโลกใบนี้ จึงมีความรู้สึกเสียตายขึ้นมาจนทำให้เกิดพล็อตเรื่องนี้ค่ะ ชีวิตของคนย่อมมีทุกข์มีสุขสลับสับเปลี่ยนกันไป อาจจะมีช่วงหนึ่งที่ท้อแท้ สิ้นหวังหมดสิ้นกำลังจะก้าวเดินต่อเสมือนไร้ทางเลือก แต่ถ้าหากสามารถ อดทนสู้ปัญหาให้ผ่านพ้นช่วงเวลาจิตตกเหล่านั้นไปได้ ใครจะรู้ว่าอาจจะ มีสิ่งดีงามในชีวิตรออยู่ข้างหน้าให้เราได้พบเจอก็เป็นได้

รวมแพง

แสงแดดยามสายไม่สามารถทะลุผ่านม่านหนาหนักสิ่งข้างได้เลย
 แม้ภายนอกอุณหภูมิจะสูงขึ้นแต่ภายในคฤหาสน์กลับเย็นฉ่ำด้วยเครื่อง
 ปรับอากาศแทบทุกห้อง โดยเฉพาะห้องรับแขกสุดหรูตกแต่งสไตล์หลุยส์
 ซึ่งเป็นเพียงห้องหนึ่งในจำนวนห้องรับแขกทั้งสามห้อง งดงามด้วยพรมหนา
 สีนวลลวดลายเถาประดิษฐ์สีทอง เพียงเท้าเรียวเล็กย่างเหยียบพรมก็จม
 ไปกับแรงนั้นด้วยความหนานุ่มของพื่นพรม

ภายในห้องปรากฏบุคคลชายหญิงที่อยู่ในวัยกลางคน ลักษณะการ
 แต่งตัวที่ประณีตประดับประดาเครื่องแต่งตัวที่เป็นของสูงค่า ทำให้เดาได้
 ไม่ยากว่ามีฐานะเป็นเจ้าของคฤหาสน์

“คุณแม่ขา”

“ว่าอย่างไรล่ะลูก”

“หนูไม่ได้ไปไหนคะ นะคะ” อัญมณีกอดมารดาพลาบอดอ้อน

“ทำไมล่ะลูก นาน ๆ ที่จะได้ไปเที่ยวกันทั้งครอบครัวอย่างนี้นะลูกนะ”

“ก็ยัยรสนะสิคะ กำลังจะหมั้นลูกก็เลยต้องไปงานเขา ถ้าอย่างนั้น
 เอาอย่างนี้ได้ไหมคะ คุณพ่อคุณแม่ไปก่อนแล้วหนูค่อยตามไปที่หลัง ดี
 ไหมคะ” หญิงสาวหน้าตาแจ่มใสยื่นข้อแม้ และรู้ดีว่าเธอจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

เสมอ คุณอรรณพและคุณภรณ์มองเธอด้วยสายตาอ่อนโยนเอ็นดู ก่อนจะยินยอมตามใจลูกสาวคนเดียวเหมือนที่เคยตามใจเสมอมา

อัญมา พิบูลย์สุวรรณ หญิงสาววัยยี่สิบสี่ปีผู้เพียบพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ คุณสมบัติ รวมไปถึงทรัพย์สินมหาศาลด้วยความที่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของมหาเศรษฐีใหญ่ในเมืองไทย ไม่เคยสักครั้งที่เธอจะพบกับความผิดหวังด้วยความที่เพียบพร้อมสุขสมบูรณ์จนเป็นที่เลื่องลือในวงสังคม

คุณภรณ์นั้นคือทายาทของสกุลเก่าเป็นสายสกุลขุนน้ำขุนนางที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เมื่อได้มาแต่งงานกับนักธุรกิจใหญ่ก็ยิ่งเสริมส่งไปเสียทุกด้าน เธอในฐานะลูกสาวคนเดียวจึงเป็นที่ยกย่องนับถือแก่วงสังคมชั้นสูงไปด้วย ยังไม่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ด้อยไปกว่าผู้อื่นด้วยการที่ได้ไปร่ำเรียนในต่างประเทศตั้งแต่ยังไม่เป็นนางสาวและจบจากสถานศึกษาชั้นนำระดับต้น ๆ ของโลกจนได้ใบปริญญามาถึงสองใบก็ยิ่งทำให้หญิงสาวภาคภูมิใจในความเป็นตัวเองอย่างที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน

เมื่อคุณพ่อและคุณแม่ของเธอเดินขึ้นไปชั้นบนของคฤหาสน์อัญมาก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาบุผ้าไหมสีทอง ก่อนจะคว้าเอานิตยสารแพชั่นมาเปิดดูอย่างสบายใจ อีกสองวันก็จะเป็นงานหมั้นของเพื่อนสาวคนสนิทหรือจะพูดให้ถูกก็เกือบสนิทเพราะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน ดังนั้นจึงต้องหาชุดใหม่ที่โดดเด่นพอที่จะเชิดหน้าชูตาได้หากว่าจะปรากฏอยู่ในหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ

เธอจะต้องเด่นพอ ๆ กับเจ้าของงานหรือไม่ก็ต้องเด่นกว่า ซึ่งก็ทำได้ไม่ยากนัก ผมยาวสลวยที่ตัดปลายอ่อน ๆ นั้นมีสีน้ำตาลเกือบเข้ม ทั้งยาวจนเลยกลางหลังขับให้วงหน้าเรียวหวานนั้นอ่อนหวานมากยิ่งขึ้น ชุดกระโปรงติดกันจัมได้ออกเย็บตะเข็บถี่ไล่ลาดลงตามความโค้งเว้าของสรีระ

ที่งดงามหาคนเทียบได้ยากยิ่งทำให้ร่างนั้นอรชรดูอ่อนบางมากยิ่งขึ้น ชายกระโปรงที่สั้นเหนือเข่า เผยให้เห็นท่อนขาขาวเรียวและปลี้น่องผุดผ่อง สะอาดตา ปลายผมที่ระเວบางสะเอดสะองนั้นพลิ้วไปตามแรงขยับเมื่อ อัญมณลุกขึ้นร้องเรียกสาวใช้

“มีใครอยู่แถวนี้บ้าง ได้ยินที่ฉันเรียกหรือเปล่า” ปากอ่อนบางได้รูป นามองนั้นมีฤทธิ์ที่บรรดาสาวใช้กว่าสิบคนในคฤหาสน์หลังนี้รู้ว่าร้ายกาจ เพียงใด สาวใช้ที่ใส่เสื้อสีขาวกระโปรงสีน้ำเงินเข้มวิ่งคลานมาใกล้ให้อัญมณ หายหงุดหงิด

“เธอไปเอากระเป๋ามาให้ฉันหน่อย อยู่บนเตียงในห้อง ฉันจะออกไป ข้างนอก” สาวใช้รับคำก่อนจะวิ่งขึ้นบันไดหินอ่อนสิ่งข้างไปยังห้องของ อัญมณ

หญิงสาวมองตามสาวใช้ไปด้วยสายตาเฉยเมย รวบรวมได้สิ่งข้างตัด กับเหล็กโครเมียมชุบทองที่เดินเส้นยาวตลอดราวทำให้ดูหรูหราและงดงาม จับตานั้นไม่ได้อยู่ในคลองจักษุ เพราะในใจของเธอมียังมีความคิดหมาย มาดที่จะหาซื้อสิ่งของที่ต้องการเพื่อเสริมส่งความโดดเด่นให้ตัวเอง

สาวใช้ที่เธอไม่เคยจดจำชื่อได้เพราะไม่เคยใส่ใจรีบวิ่งลงมาพร้อม กระเป๋าราคาแพงด้วยความที่รู้ว่าหากชักช้าไม่ทันใจ คุณหนูอัญมณาอาจ จะเรียกวรดาารมณเสียได้ หลังยื่นกระเป๋าให้อย่างนอบน้อมแล้วจึงทรุด ตัวลงนั่งพับเพียบเอ่ยปากถามพลงหลบตาอย่างกริ่งเกรง

“จะให้เรียนคุณท่านว่าคุณหนูไปไหนคะ”

“ข้อปั้ง” อัญมณพูดสั้น ๆ สำหรับคนรับใช้เธอไม่จำเป็นที่จะต้อง แจกแจงรายละเอียดให้มากความ คนพวกนี้เป็นเพียงคนรองมือรองเท้าให้ ความสะดวกสบายแก่เธอเท่านั้น!

การจราจรที่ติดขัดทำให้ฉันมาหยุดหงิดจนถึงที่สุด รถที่ต่อแถวยาว เป็นพีตทำให้พอจะสันนิษฐานได้ว่าทางข้างหน้าน่าจะมีอุบัติเหตุอะไรสัก อย่าง จนเมื่อมีรถขอปเปอร์ตัวถังขนาดใหญ่พร้อมกะบังพลาสติกใส่กัน ด้านหน้า และผู้ขับที่สวมใส่ชุดสีกากีขี่มาตรวจดู ริมฝีปากอ่อนใสของ เธอจึงเบะออกมาเล็กน้อย

“เพิ่งมาดูประชาชนหรือเนี่ย เสียเวลาข้อปั้งจริง ๆ เลย”

ผู้ที่ถูกค่อนข้างกำลังลัดเลาะผ่านรถยนต์ที่จอดนิ่งพ่นลมร้อน ๆ ออก มาจากท่อไอเสีย เมื่อถึงที่เกิดเหตุก็พบว่ามียุคตู้คันย่อมกำลังจอดนิ่งสนิท ตามแนวเกือบขวางถนนโดยมีรถยุโรปจอดอยู่ไม่ห่างกันนัก ตำรวจจราจร ซึ่งมีป้อมอยู่ที่คอสะพานกำลังพ่นสเปรย์สีขาวลงบนพื้นถนน

“ใกล้เสร็จหรือยังผู้หมวด” ร้อยตำรวจเอกภควัต อริยะวงศ์ร้องถาม ผู้ที่ยืนทำสะพานชั่วคราวลูกลูกน้อง พร้อมกับมองการจราจรทั้งสองด้านด้วย แววตาเป็นกังวลเล็กน้อย

“ครับผม”

“เร่งหน่อยนะครับ ตอนนี้อยู่ติดไปถึงสี่แยกโน้นแล้ว”

“ครับผม”

“ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะ ผู้การท่านเรียกประชุมอีกแล้ว”

“มิน่าผู้กองถึงได้ไป สน. เร็ว ทั้งที่มีเวรกลางคืนแท้ ๆ เหนื่อยหน่อย นะครับ” ภควัตพยักหน้าน้อย ๆ ก่อนจะเหวี่ยงตัวเองขึ้นรถขอปเปอร์ไป อีกครั้ง

เด็กสาวรูปร่างเล็กผอม ผิวค่อนข้างคล้ำถือราวเหล็กยาวราวสอง ฟุตซึ่งมีพวงมาลัยห้อยไว้เต็มราว มายืนทำตาละห้อยอยู่นอกหน้าต่าง รถยนต์จนฉันมาชะงักกิริยาชะง่อมองทางข้างหน้าที่ยังคงมีรถยนต์ติด

กันเป็นแนวยาว มือเรียวที่เล็บเคลือบสีเนื้อมุกอ่อนบางเปิดเกะหน้ารถก่อน
จะหยิบเอาธนบัตรสีแดงออกมาแล้วกดปุ่มอัตโนมัติเลื่อนกระจกหน้าต่าง
ลง

“พวงเดียว ไม่ต้องทอน” มือเล็กดำริบยื่นพวงมาลัยมะลิซ้อนดอก
บานให้ดวงตาดำขลับปรากฏแวววาวใสจนอัญมณีมาอดนึกเอ็นดูไม่ได้ ทว่า
ไอร้อนที่ปะทะยามยื่นมือรับพวงมาลัยทำให้ความรู้สึกวูบหนึ่งนั้นจาง
หายไปอย่างรวดเร็ว นิ้วเรียวกดเลื่อนปิดกระจกก่อนจะปรับกระจกมอง
หลังจ้องมองใบหน้านวลของตัวเองว่าไอร้อนนั้นจะทำให้เสียเวลามาก
น้อยแค่ไหน

“ร้อนจริง ๆ ทำไมเมืองไทยมันร้อนอย่างนี้นะ น่าเบื่อชะมัด” คิ้วเรียว
ขมวดมุ่นเล็กน้อยก่อนจะเริ่มคลายความหงุดหงิดลงเมื่อเห็นวาร์ดยนต์คัน
ไกล ๆ ที่ด้านหน้าเริ่มขยับได้บ้างแล้ว มือไวเท่าความคิดจึงรีบกดเตรเตือน
ให้คันข้างหน้าขยับตามไป

“จะรอกหาพระแสงอะไร รีบไปสิยะ” เสียงบ่นเบา ๆ ดังออกมาจาก
ริมฝีปากอ่อนบางนั้นก่อนที่รถยุโรปราคาแพงจะพุ่งปราดไปทันทีที่ถนนมี
ช่องว่าง รถคันหรูขับผ่านมอเตอร์ไซค์ซอปเปอร์ของราชการไปด้วยจิตใจ
ที่จดจ่อต่องานเลี้ยงใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

ก่อนที่รถจะแล่นเข้าไปในช่องทางที่จะไปยังลานจอดรถเสียง
โทรศัพท์ก็ดังขึ้น มือเรียวคืบเอาสมอลทอล์กขึ้นมาเกี่ยวที่ใบหูก่อนจะกด
รับด้วยลีลาของพญาหงส์ผู้งามเลิศไปทุกกระเปียดนิ้วแม้มิได้อยู่ต่อหน้า
ผู้คน

“อ้าว ยัยรอส มีอะไร”

“ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน”

“ทำไม มีอะไร ฉันจะอยู่ที่ไหนได้กำลังเข้าพารากอนนะสิ เครื่อง-

ประดับนะพอมีแต่ชุดฉันว่าจะซื้อใหม่”

“นี่ ๆ หล่อนไม่ต้องแต่งให้มากนักระยะ อย่าลืมว่าฉันเป็นเจ้าของงาน” สุคนธรสกล่าวตักคอเพื่อนสาว พลังเบ้าหน้าเพราะรู้ว่าอัญมาคงทำตัวเองให้โดดเด่นโดยไม่เกรงใจเจ้าของงานอย่างเธอ ถ้าหากว่าอัญมาไม่ได้เป็นลูกสาวของนักธุรกิจอันดับหนึ่งของเมืองไทยที่ร่ำรวยและมีชื่อเสียงระดับโลกเธอคงไม่คิดจะเชิญอัญมาเป็นแขกในงานเธออย่างแน่นนอน ‘ยัยตัวแสบ’ สุคนธรสคิดในใจด้วยความหมั่นไส้ระคนกริ่งเกรง ทั้งยังคิดหาทางสกัดดาวรุ่งอย่างอัญมาไว้อย่างรอบคอบ กลุ่มเพื่อนสาวของเธอหลายคนจะเป็นกลุ่มที่ดีที่สุดที่จะกระจายข่าวซุบซิบที่เธอเพิ่งรับรู้มากกว่าที่คู่นั้น

“อย่าลืมชวนคุณจิรายุของเธอมาร่วมด้วยละกัน” น้ำเสียงที่เหมือนพยายามไม่ให้มีอะไร กลับดูมีอะไรเสียจนชวนให้ผู้ฟังต้องขมวดคิ้วด้วยความรำคาญ

“ไปด้วยกันแน่นอนจ๊ะ”

“แล้วอย่าสวຍให้มากนักละ”

“จะสวຍแค่ไหนกันเขี้ยวงานจัดเสียด่วนขนาดนี้ ฉันตัดชุดไม่ทันก็เลยคิดว่าจะมาเดินดูในพารากอน อย่าเวอร์ไปเลยนะ” หญิงสาวพูดคล้ายไม่ใส่ใจทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วเธอได้สืบรู้มาแล้วว่าชุดของสุคนธรสเป็นเช่นไร และด้วยสติปัญญาที่มิใช่ชั่วจึงพอจะรู้ว่าอีกฝ่ายก็ได้อึ้งขังขอบอะไรกับเธอนักหนา ทำเพียงอาศัยชื่อของเธออัฟให้งานดูหรูยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง

และเมื่อถึงวันงานจริงภาพข่าวที่จะออกไปสู่สายตาทุกคนในวงสังคมก็จะมีชื่อของ คุณอัญมา พิบูลย์สุวรรณ ตามด้วยชื่อของคู่นั้นทั้งสองอย่างแน่นนอน เพราะตั้งแต่เธอกลับมาจากอเมริกาได้ไม่ถึงครึ่งปี หนังสือ-

พิมพ์ นิตยสารระดับไฮคลาสแทบทุกฉบับล้วนแต่มีชื่อและรูปเธอเฝอยอยู่ในหน้าสังคม บางฉบับถึงกับให้เธอขึ้นปก เรียกได้ว่าฉบับไหนถ้าไม่มีชื่อและภาพของเธอก็ถือว่าเข้าท่า ตายสนิทกันเลยทีเดียว

ด้วยรูปร่างหน้าตาที่เป็นเลิศจึงมีผู้คนในแวดวงบันเทิงหลายสิบคนมาติดต่อ บางรายถึงกับอ้อนวอนสารพัดให้เธอไปทำงานด้วย แต่คนอย่างอัญมาไม่ต้องการเด่นดังทางนั้นและไม่มีวันร่ายหน้าตาตัวเองให้เสียราคาเป็นเด็ดขาด ในเมื่อเธอทั้งมีเชื้อสายผู้ดีเก่าและยังมีบิดาที่ร่ำรวย ล้นฟ้าออกปานนั้น ทั้งรู้ตัวเองดีว่าคงทนไม่ได้อย่างแรงหากจะมีคนมาชี้ิ้วสั่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม เธอจึงปฏิเสธอย่างไม่ใยดีสักราย

แว่วเสียงปลายสายกล่าวด้วยเสียงอ่อย ๆ อีกสองสามคำก่อนจะวางสายไป ทิ้งไว้เพียงรอยยิ้มมุมปากของอัญมา หญิงสาววาดเท้าลงจากรถคันหรูที่บิดามารดาเคยขอให้ใช้คนขับรถเพื่อความปลอดภัยของเธอ แต่เธอก็ไม่ฟัง สองเดือนแรกที่กลับมาเมืองไทยเธอยอมให้มีคนขับรถพาเธอไปไหนมาไหน และนั่นก็นับเป็นความรำคาญอย่างที่สุดของเธอ เพราะคนขับรถขับอย่างระมัดระวังจนเธอแทบร้องกรี๊ดเสียหลายรอบ ครั้นพอจะรู้หนทางบ้างด้วยความที่เป็นคนจดจำอะไรได้อย่างรวดเร็ว จึงลาขาดจากคนขับรถประจำตัวที่บิดามารดาเคียวเชิญให้โดยไม่มีผู้ใดกล้าขัดใจ

เมื่อก้าวไปด้านในก็รู้สึกหิวขึ้นมาเล็กน้อยจึงก้าวจับ ๆ ไปยังร้านอาหารที่มีชื่อเดียวกับโรงแรมสุดหรูอันเป็นที่โปรดปรานหลังจากที่ได้ลองลิ้มเพียงครั้งเดียว บรรยากาศที่เงียบสงบ หรรษา ทั้งที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ยิ่งได้รู้ว่าอาหารทุกจานล้วนส่งตรงมาจากโรงแรมชื่อดัง ก็ยิ่งทำให้เธอพอใจจนต้องแวะมาที่ร้านนี้เกือบทุกครั้งที่มาช้อปปิ้ง แม้ว่าบางจานจะราคาสูงเทียบเท่าค่าอาหารของพนักงานกินเงินเดือนในบริษัทของคุณพ่อเธอทั้งอาทิตย์ก็ตาม และหากไม่ได้เดินซื้อของอยู่ในห้างสรรพ-

สินค้า ร้านอาหารในโรงแรมระดับห้าดาวก็จะเป็นจุดหมายของเธอ เพราะเธอเชื่อว่าราคาที่แพงย่อมบอกถึงคุณภาพที่ดี

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จอัญมาจึงไปยังร้านแบรนด์หรูของโลก ในทันที เพียงไม่นานก็ได้ชุดราคาเหยียบแสนถึงสามชุด หญิงสาวยืนบัตรเครดิตระดับทองคำขาวให้พนักงาน ก่อนจะเดินดูกระเป๋าซึ่งวางไว้อีกโซน ในทันทีโดยมีผู้จัดการร้านมาคอยอำนวยความสะดวกให้ลูกค้าประจำอย่างเธอ

เมื่อนึกถึงรองเท้าในตู้ใหญ่ที่ยาวกว่าหกเมตรที่อยู่ภายในห้องแต่งตัว ก็รู้ดีว่าคงไม่เพียงพอให้เธอเลือกใส่ได้โดยไม่เบื่อ สำหรับเธอแล้วของใหม่ย่อมดีกว่าของเก่าเก็บ ในสายตาของอัญมานั้นแม้ใส่เพียงหนึ่งเดียวก็ถือว่าเป็นของเก่าได้ จึงจัดการเลือกคอลเล็กชันล่าสุดไปอีกสองคู่ที่คิดว่าน่าจะเข้ากันกับชุดที่เพิ่งซื้อไป

ดวงตาคู่สวยกวาดมองอย่างไม่ใส่ใจก่อนจะชะงักอยู่ที่ส่วนของเสื้อผ้าบุรุษที่แยกจากเสื้อผ้าสตรี แววดตาเป็นประกายดวงหน้าฉายแววละมุนเมื่อนึกถึงคนรักที่หากว่าบิดาและมารดาเห็นดีด้วยก็จะจัดให้มีงานหมั้นเกิดขึ้น น่าเสียดายที่ตลอดหนึ่งเดือนมานี้ไม่ว่าเธอจะหวานลุ่มสักรั้วแค่ไหนทั้งคุณอรรณพและคุณภรณิก็นิ่งเฉยไม่ตอบรับเหมือนทุกเรื่องที่เคยผ่านมาทั้งที่จिरायुก็มีคุณสมบัติที่เพียบพร้อม ที่สำคัญคือเขาช่างเอาอกเอาใจอ่อนหวานและอบอุ่นชวนให้เธอติดใจจนอยากได้มาครอบครองอย่างถาวร

“เนกไทเส้นนี้ด้วย แค้นี่ละ” ผู้จัดการร้านค้อมตัวหยิบกล่องใหม่ให้ ก่อนจะส่งไปให้พนักงานอีกคนจัดการแพ็คของและคิดเงินด้วยความรวดเร็ว เพียงครู่ถูกระดาษหลายใบก็อยู่ในมือของพนักงานร้านผู้โชคดี ร่างเพรียวสมส่วนก้าวฉับ ๗ ไปยังลานจอดรถโดยมีพนักงานเดินถือของตามไปอย่าง

คุ้นเคย เพราะทราบดีว่าหญิงสาวผู้นี้มีที่จอดรถประจำซึ่งเป็นสิทธิ์ของผู้ถือบัตรเครดิตระดับไฮคลาสที่มีเพียงไม่กี่ใบในเมืองไทย

อัญมาเปิดประตูหลังให้พนักงานนำของไปเก็บก่อนจะกรีดนิ้วหยิบธนบัตรสีน้ำตาลเทายื่นให้ผู้ที่มาอำนวยความสะดวกให้ ฝ่ายนั้นค้อมตัวรับมาอย่างยินดีประกายตาที่ตอบสนองมา ทำให้อัญมาต้องซ่อนความรู้สึกสมเพชไว้อย่างมิดมั้น เพราะรู้ว่าลำพังเงินเดือนของพนักงานระดับนี้คงเกินหมื่นไปไม่เท่าไรหรือซึ่งอาจจะเท่ากับเสื้อถูก ๆ สักตัวหนึ่งของเธอแล้วจะไปพอกินได้อย่างไร หญิงสาวขับรถปราดออกไปอย่างรวดเร็วทิ้งให้คนที่ส่งยิ้มค้างมองตามไปอย่างชื่นชมระคนอิจฉา

“ทำบุญด้วยอะไรมานะนี่ แม่จะชวนขวายนามาทำบุญด้วย เพื่อชาติหน้าจะได้สักเลี้ยวหนึ่งของคุณอัญมาก็ยังดี”

ร้อยตำรวจเอกภควัตใช้มือปาดเหงื่อที่ซึมไหลมาที่ใต้คางอย่างรำคาญ อากาศตอนใกล้เช้าในหน้าร้อนแม้จะเย็นขึ้นแต่ก็ยังคงอบอ้าวและร้อนขึ้นเมื่อต้องออกกำลังกระโดดข้ามร่องน้ำในตรอกซอกซอย จนทำให้ร่างที่อยู่ในเครื่องแบบที่เข้ารูปซุ่มไปด้วยเหงื่อ หากด้วยความเคยชินทำให้การตรวจดูสิ่งผิดปกติเป็นไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว คู่หูที่ติดตามมาด้วยเอ่ยกับเพื่อนเบา ๆ

“เสร็จจากนี้ไปกินข้าวต้มได้รึกันนะครับผู้กอง ผมเลี้ยง ถือว่าเลี้ยงส่งเลยละกัน” ภควัตหัวเราะหึ ๆ เมื่อใช้ไฟฉายส่องไปในตรอกมืดแห่งหนึ่ง คาดว่าจะมีวัยรุ่นเอาหินขว้างดวงไฟที่เคยให้แสงสว่าง และทำให้ความสว่างไม่กี่แรงเทียนนั้นหายไปจนทำให้ตรอกนี้มีมืดมิด

“ทำอย่างกับผมจะไปอยู่เสียไกล ย้ายไปห่างกันแค่สองสามเขต จะนัดไปกินเหล้ากันเมื่อไหร่ก็ได้”

“ไปที่นี่คงลำบากกว่าที่นี่ ได้ข่าวว่าเจ้าที่เฮี้ยนน่าดู” ร้อยตำรวจโท พลภัทรกล่าวพลางหัวเราะเบา ๆ แล้วจึงขึ้นคร่อมขอบเปอร์คันใหญ่เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าว่าได้สำรวจเรียบร้อยแล้ว ภควัตซ้อนท้ายอย่างคุ้นเคย ก่อนจะขับเคลื่อนไป ท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นทีละนิด แสดงให้รู้ว่าเวลาที่จะได้ทำงานร่วมกันน้อยลงทุกที

เมื่อออกเวรตำรวจทั้งสองนายก็พากันไปยังร้านข้าวต้มโต้รุ่งเจ้าประจำตามที่ได้เปรยกันไว้ พลภัทรมองเพื่อนกึ่งเจ้านายด้วยสายตาเป็นห่วง

“ผมแปลกใจมากที่ผู้การให้ผู้กองย้ายไปที่นี่ ทั้งที่ชื่อก็ยังอยู่ที่นี่อีกทั้งไม่ใช่หน้าโยกย้ายสักนิด”

“ท่านคงเห็นว่าผมเป็นคนพื้นที่” ภควัตกล่าวสั้น ๆ โดยไม่ได้บอกรายละเอียดที่สำคัญไปกว่านี้

“ผมได้ยินมาว่าที่นี่ปราบปรามกันหนักมากมีขาใหญ่ที่แทบแตะไม่ได้อยู่ด้วย แล้วผู้กองจะทำยังไง” พลภัทรกล่าวพลางขมวดคิ้วด้วยรู้ว่าภควัตเป็นนายตำรวจที่เถรตรงแม้ว่าจะมีผู้หนุนหลังที่ดีและยิ่งใหญ่ แต่หากทะเล่อทะล่าไปเหยียบตาปลาเจ้าที่รายใหญ่ก็อาจจะเป็นอันตรายได้

“คุณพูดอย่างกับว่าผมชอบหาเรื่องใส่ตัว”

“ก็ผู้กองมันบ้าดีเดือดทำอย่างกับมีเก้าชีวิตจั้นแหละ” พลภัทรพูดยิ้ม ๆ เมื่อนึกถึงวีรกรรมที่ทำให้เขาใจหายใจคว่ำของนายตำรวจผู้นี้ แม้ทำให้เขาได้ยศร้อยตำรวจโทมาด้วยความรวดเร็วเกินเพื่อนฝูง และตัวผู้นำทีมเล็ก ๆ ที่มีกันเพียงสองคนนี้ก็กำลังรอคำสั่งเลื่อนตำแหน่งเป็นนายพันตำรวจในช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อไป แต่หากวันนั้นพลาดพลั้งอาจจะพากันตายยกทีมก็เป็นได้

การจัดการกับผู้ซื้อขายยาเสพติดรายย่อยโดยไม่ได้ตั้งใจในคราว

นั่น เพราะภควัตต้องการช่วยเขาจากกระสุนที่อาจจะถูกที่สำคัญทำให้ปัจจุบันนี้ตัวภควัตก็ยังมีแผลเป็นจากกระสุนปืนที่ทำให้ทั้งเจ็บและคันอยู่ ความตกตะลึงของผู้ค้าทำให้เขาจัดการกับผู้ซื้อได้สะดวกขึ้น ส่วนภควัตแม้บาดเจ็บแต่ก็กัดไม่ปล่อย ผู้ชายจึงหมอบราบจับพื้นไปอย่างง่ายดาย ส่วนอีกคนแม้วิ่งหนีไปได้แต่ก็สามารถสอบสวนจนตามจับตัวได้ในไม่ช้า จำนวนยาเสพติดที่ไม่น้อยทำให้เป็นข่าวใหญ่โตพอสมควร เมื่อพ้นช่วงเวลานั้นมาได้เขาเคยถามว่าไม่กลัวว่าคนพวกนั้นจะมีมากกว่าสามหรือ

‘ถ้ามีมากกว่านั้นผมคงตายไปแล้ว’ คำตอบที่ดูเหมือนจะทีเล่นแต่กลับเป็นที่จริงเสียมากกว่า ไม่ว่าภควัตจะเคยเจอกับสิ่งใดมา เขามั่นใจได้เลยว่าต้องเป็นสิ่งที่โหดร้ายมากจนถึงกับทำให้ผู้ชายเข้มแข็งกร้าวแกร่ง คนนี้ไม่อยากมีชีวิตอยู่เลยทีเดียวนะและอาจจะเกี่ยวข้องกับผู้หญิงบางคนที่เขาเคยเห็นผู้กองของเขาไปเกี่ยวพันก็เป็นได้

“คุณรู้ใช่ไหมว่าผู้พันกฤษณ์ก็อยู่ที่นั่น” พลภัทรคืบหมุกรอบเข้าปากพร้อมกับถาม

“รู้”

“แล้ว...”

“ก็ไม่น่าจะมีอะไร ผมกับสุคนธ์รบกันไปแล้ว”

“ผมได้ข่าวว่าสองคนนั้นกำลังจะหมั้นกันด้วยนี่”

“ก็คงอย่างนั้น อีกไม่นานก็คงแต่งงานกัน” เสียงพูดเรียบ ๆ นั้นทำให้พลภัทรถอนหายใจแรง ๆ ก่อนจะพวยข้าวต้มเข้าปากด้วยความไวแสง

“ผู้หญิงระดับนั้น” เสียงที่แค้นเค้นออกมาอย่างเจ็บแค้นแทน จุฑารอยยิ้มมุมปากให้แก่ภควัต

“นั่นสินะ มาอยู่กับคนระดับเราทำไมก็ไม่รู้”

“อันที่จริงผู้กองก็ระดับเดียวกับเขาอะ”

“ผมเป็นแค่คนอาศัยในบ้านคุณป้า ไม่ได้เป็นลูก ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับทรัพย์สินสมบัติหรือชื่อเสียงนั้น แค่ว่ารับเลี้ยงผมมาก็บุญเท่าไรแล้ว” พลภัทรส่ายหน้า ตั้งแต่ได้มาทำงานเป็นลูกน้องของภควัต ฝ่ายนั้นไม่เคยปริปากเล่าอะไรที่เกินความจำเป็น เขาู้เพียงว่าผู้กองของเขาอาศัยอยู่ภายในอาณาจักรเกือบหนึ่งไร่ของลุงผู้เป็นรัฐมนตรีและคุณหญิงป้าที่เป็นป้าแท้ ๆ ของภควัต และดูเหมือนชายหนุ่มผู้นี้จะเจียมเนื้อเจียมตัวเป็นพิเศษเมื่อเอ่ยถึงคนในครอบครัว ทั้งไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะพูดถึงพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดหรือญาติพี่น้องคนอื่น ๆ

“ถ้าผู้พันกฤษณ์เขমনผู้กองล่ะ”

“บ้าน่า ผู้พันกฤษณ์ไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ไม่ใช่คนแบบนั้นแต่ก็แย่งแฟนเพื่อนได้ล่ะว่า”

“ผมไม่อยากให้คุณพูดแบบนี้ ไม่ว่ากับผมหรือว่าใครทั้งนั้น เรื่องอะไรที่ผ่านมาก็ปล่อยให้มันผ่านไปเถอะอย่าไปรื้อฟื้นมันเลย” รอยลึกเร้นในดวงตาที่วาววับสีดำและสีหน้าเคร่งขรึมทำให้พลภัทรหุบปากได้ไม่ยาก

“โอ๊ยรำคาญจริง ฉันบอกว่าทำให้มันดี ๆ หน่อย ข้างหน้านะให้มันหยิก ๆ แต่ไม่ใช่หยิกมากขนาดนี้ ไดร้เลยนะแต่อย่าให้หายหยิกล่ะ” เสียงตวาดแว๊ดของอัญมาทำให้สาวใช้ผู้โชคร้ายแทบจะร้องไห้

“คะคุณหนู”

“ไม่ได้อย่างใจเลยให้ตายสิ นี่ถ้ามีเวลามากกว่านี้ฉันคงไม่ต้องใช้ฝีมือกะโหลกกะลาของเธอให้เสียอารมณ์หรอกนะ” สีหน้าไม่พอใจพร้อมแววตาที่ตวัดจิกสร้างความร้อนรนให้แก่ผู้ที่จับปอยผมจนมือสั่นเทา

“พอ! จะไปไหนก็ไปเลยไป๊ อย่ามาให้เห็นหน้าอีกนะอารมณ์เสียจริง ๆ” มือเรียวผล็กสาวใช้ให้ออกห่าง ฝ่ายนั้นรีบร้อนเก็บไดร์เป่าผมวาง

แล้วเดินตัวลีบออกจากห้องในทันที ผมที่เกล้าหลวม ๆ เก็บปลายเหลือเพียงปอยเท่าฝ่ามือด้านข้างที่ถูกมัดมัดด้วยไฟร้อนจนหยิกหย็องด้วยปอยที่เล็กมากไปชวนให้หงุดหงิด อัญมาจัดทรงใหม่ด้วยมูสก่อนจะจัดการเองให้เป็นหลอดใหญ่ขึ้นจนดูเข้าที่

แม้ว่างานนัดพบกันคราวนี้จะเป็นกันเองแต่เธอก็รู้ว่ามีการแข่งขันกันอยู่ในที่ และเป็นการนัดหมายที่กะทันหันพอควรเพราะคนทั้งกลุ่มเพิ่งจะว่างตรงกันในวันนี้ ซึ่งสุคนธรสกำชับนักหนาว่าเธอต้องไปให้ได้เพราะเป็นเหมือนงานเลี้ยงอำลาชีวิตสาวโสด ทั้งนี้หลังจากงานหมั้นไม่ถึงเดือนก็จะมีงานแต่งที่ถูกปล่อยข่าวว่าจะจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ อัญมาจึงโบหน้านวลซึ่งงามหรูของตนในกระจกแล้วก็ให้หวนนึกถึงคำซุบซิบวิจารณ์และหยอกล้อในคอลัมน์หน้าสังคมที่ดูจะโอเวอร์เหลือเกินในความรู้สึกของเธอ

“เฮอะ! รอก่อนเถอะสุคนธรส ถ้าเป็นงานของฉันกับจิรายุ งานของเธอก็จะเป็นแค่งานกินเลี้ยงกระจอก ๆ งานหนึ่งเท่านั้นแหละ” ร่างเพรียวสมส่วนผุดลุกขึ้น มองซ้ายขวาอย่างภาคภูมิใจในความงามสง่าของตนแล้วคว้าเอากะเป๋าสีขาวลดลายทองราคาแพงอันเป็นลิมิเต็ดเอ디션มาถือพร้อมกับเดินระเหิดระหงออกจากห้องส่วนตัวไปยังรถคันหรูที่ถูกนำมาจอดรอไว้ก่อนแล้ว

เพียงวันเดียวก่อนถึงงานหมั้นของสุคนธรส อัญมาก็ได้เดินทางมายังธนาคารและเลือกดูเครื่องประดับที่ผู้จัดการธนาคารเอามาเรียงไว้ให้อย่างไม่ค่อยพอใจนัก บางชิ้นใหญ่ไปใส่แล้วก็จะดูสะหล่เป็น บางชิ้นเล็กไปเกรงจะมีคนเอาไปนินทาได้ว่าเธอกระจอก หาสักชุดที่เป็นเอกลักษณ์จนน่าพอใจไม่ได้เสียเลย เมื่อหน้ามูยครุ่นคิดอยู่พักใหญ่จึงนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“จริงสิ ยังมีตู้เซฟที่ห้องคุณแม่นี่นะ ผู้จัดการคะ วันนี้ชักซี่เกียจเลือกแล้วละคะไม่ถูกใจสักชิ้น เก็บได้เลยนะคะ ขอขอบคุณมากคะ” หญิงสาวกล่าวอย่างมีมารยาทก่อนจะยืนรอให้เจ้าหน้าที่จัดข้าวของทั้งหลายเข้าไปในตู้เซฟขนาดมหึมานั้นจนเสร็จ เมื่อรับกุญแจมาแล้วจึงรีบกลับไปยังคฤหาสน์ของตัวเองอย่างรวดเร็วตามประสาคนใจร้อน และตั้งใจไว้ว่าหากค้นตู้เซฟในบ้านแล้วไม่พบเจอเครื่องเพชรที่ถูกใจ หนทางต่อไปก็คงไม่พ้นไปร้านเพชรเจ้าประจำเพื่อเลือกหาของใหม่เป็นแน่

ตู้เซฟใหญ่ที่อยู่ในห้องนอนของคุณภรณ์เป็นที่ที่อัญมาเคยมานอนเล่นดูคุณแม่ของเธอจัดเรียงซี่ขวานให้ดูเครื่องเพชรเครื่องทองชิ้นโปรดที่ล้วนแต่งดงาม ด้านล่างที่เป็นลิ้นชักและโกถักกล่องเครื่องเพชรชุดใหญ่ ๆ จะเป็นเงินสดที่สำรองเก็บไว้สำหรับจับจ่ายใช้สอยภายในบ้านหลังใหญ่ หลังนี้ มือเรียวกุญแจและหมุ่รหัสที่คุณแม่ของเธอเคยให้ไว้อย่างชำนาญ ก่อนจะดึงลิ้นชักวางเครื่องเพชรที่มีกล่องซ้อนกันเป็นตั่ง ๆ ออกมาเลือกดู ชั้นล่างที่มีลูกกุญแจคาอยู่ทำให้หญิงสาวชะงักเล็กน้อย

โดยปกติแล้วลิ้นชักเหล็กชั้นล่างของตู้เซฟจะถูกไขปิดอย่างเรียบร้อย และคุณภรณ์จะเป็นผู้ที่ถือกุญแจดอกนี้ไว้ตลอด ซึ่งเธอเองก็ไม่ค่อยจะสนใจนักเพราะคุณภรณ์เคยบอกว่าเป็นของจำพวกเอกสารสำคัญต่าง ๆ รวมไปถึงโฉนดที่ดิน ซึ่งอีกไม่ช้าไม่นานก็ต้องตกเป็นของเธอ

“คุณแม่ลืมกุญแจไว้หรือนี่ สงสัยจะเป็นตอนมาเอาพาสสปอร์ตแน่เลย” อัญมาไขกุญแจเปิดลิ้นชักด้วยความอยากรู้ก็พบว่า มีเอกสารมากมายวางไว้แทบจะเต็มลิ้นชัก หากที่สะดุดตาเธอก็คงเป็นซองสีน้ำตาลที่มีคัลปหนีบรูปใบหนึ่งไว้ หญิงสาวยืนมมือไปหยิบขึ้นมาดูแล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ รูปใบนั้นเป็นรูปของเด็กทารกที่อยู่ในห่อผ้าเก่าชอมซ่อ ใบหน้าของเด็กทารกคล้ายใบหน้าเธอยามเป็นทารกตามที่เคยเห็นใน

อัลบั้มรูปภาพของครอบครัว เธอเปิดซองสีน้ำตาลนั้นพร้อมดึงเอาเอกสาร
ภายในขึ้นมาอ่านดูโดยอัตโนมัติ

เพียงเห็นเอกสารทั้งหลายอย่างถนัดตาใบหน้านวลก็ซิดเผือดใน
ทันที มือเรียวที่สั่นเทารีบเปิดไฟทุกดวงภายในห้องก่อนจะค่อย ๆ ไล่มอง
เอกสารทีละแผ่นและมีอาการคล้ายกำลังหายใจไม่ออก เอกสารใบเกิด
และชื่อจริงที่เป็นชื่อเธอ แต่นามสกุลใครก็ไม่ทราบปรากฏหราอยู่ในนั้น มี
จดหมายสี่เก่าเก็บพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ คล้ายว่าเป็นเครื่องยืนยันในสิ่งที่
เธอไม่เคยรับรู้มาก่อนในชีวิต จดหมายนั้นเป็นเหมือนรายงานการสืบหา
กำเนิดของเด็กหญิงอัณณา ชื่อบิดามารดาล้วนแล้วแต่เป็นชื่อปลอม นาม-
สกุลปลอมที่ไม่มีในราชอาณาจักรไทย นอกจากนี้ยังมีเอกสารรับเลี้ยงที่
เป็นชื่อของคุณพ่อคุณแม่ของเธอ

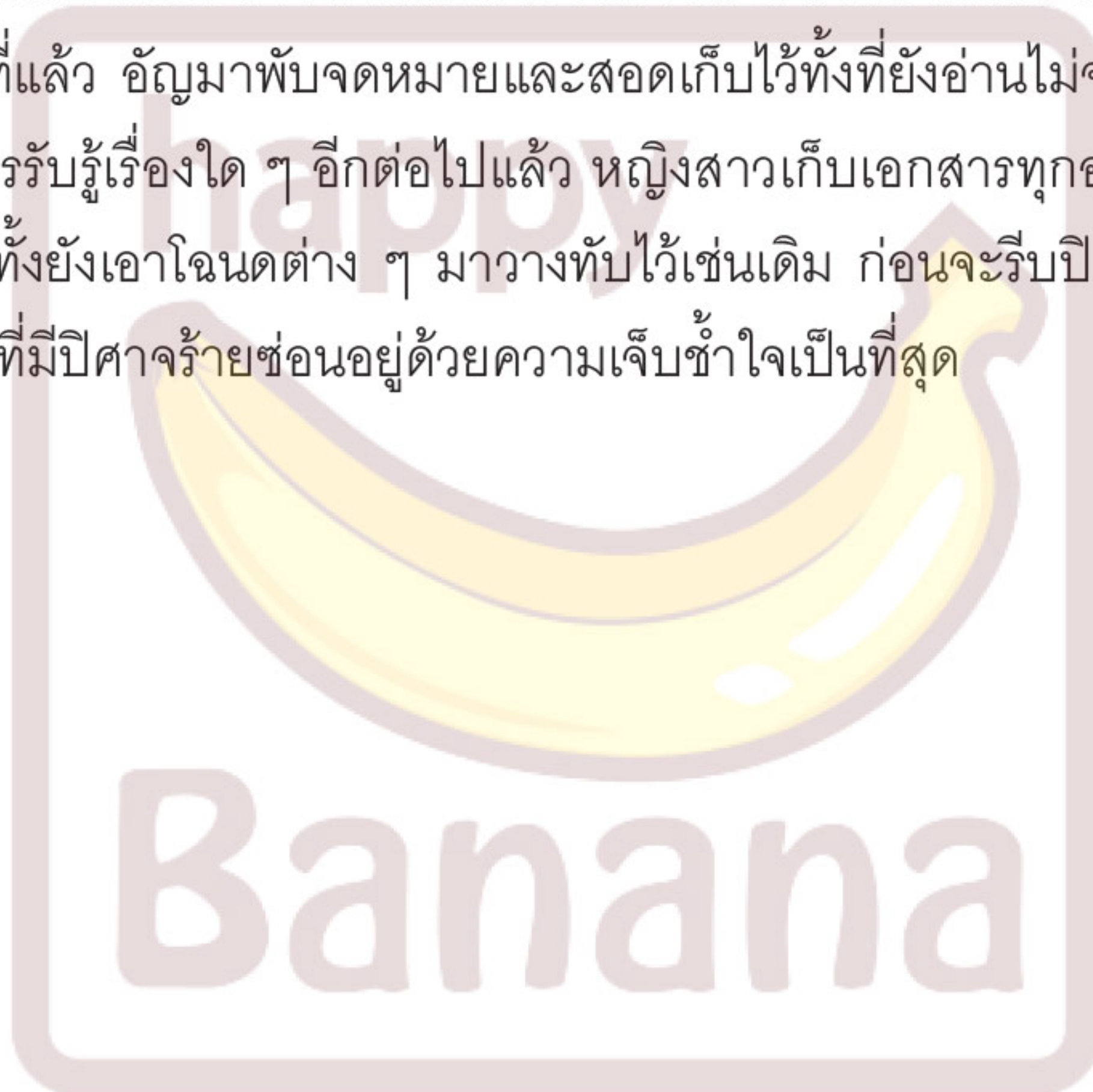
“ไม่...ไม่จริง” น้ำตาเอ่อล้นออกมาจนอาบแก้มซิดเซียว ความภาค-
ภูมิใจทั้งหมดในชีวิต ทั้งความร่ำรวยและชาติกำเนิดคล้ายพังทลายลงใน
พริบตา ดวงตาแดงก่ำลอยคว้างอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง หยาดน้ำตาที่
พร่างพรูไม่ขาดสายมาพร้อมเสียงสะอื้นที่ปานว่าจะขาดใจ

“เป็นไปไม่ได้...” ริมฝีปากที่แดงช้ำจากการกัดริมฝีปากด้วยความ
ว่าวุ่นใจสั่นระริกเธอรวบรวมเอกสารทั้งหมดมาไว้ในมือ และนั่งน้ำตาไหล
พรวดด้วยความปวดใจและเจ็บใจ นอกจากคุณอรอนพและคุณภรณีจะมี
ใครล่วงรู้เรื่องนี้บ้าง ตลอดเวลาที่เธอเซ็ดหน้าอย่างหยิ่งผยองคนเหล่านั้น
คงจะจ้องมองเธอด้วยความรู้สึกสมเพชเวทนา คุณพ่อคุณแม่ทำเช่นนี้กับ
เธอได้อย่างไร แล้วพ่อแม่ที่แท้จริงของเธอเล่าเหตุใดจึงทอดทิ้งเธอไว้ให้ผู้
อื่นเช่นนี้

มือสั่นเทาเปิดจดหมายอีกฉบับที่ดูใหม่กว่าจดหมายรายงานนั้น
ก่อนจะอ่านอย่างซัดบ้างไม่ซัดบ้างด้วยม่านน้ำตาที่เอ่อขึ้นเป็นพัก ๆ จดหมาย

ฉบับนี้เป็นลายมือของคุณภรณ์ ที่คล้ายว่าจะเขียนถึงเธอ บอกเล่าทุกสิ่งอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอไว้ตั้งแต่ต้น จดหมายยาวสองหน้า แต่เธอทนอ่านได้เพียงย่อหน้าแรกที่กล่าวถึงว่าเธอเป็นเด็กทารกที่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าคฤหาสน์แห่งนี้เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

คุณภรณ์คงตระเตรียมที่จะบอกความจริงกับเธอมาหลายปีเพราะวันเดือนปีที่หวั่นจดหมายบ่งบอกเวลาเอาไว้ว่าเป็นจดหมายที่เขียนไว้เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว อัญมาพับจดหมายและสอดเก็บไว้ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ เธอไม่ต้องการรับรู้เรื่องใด ๆ อีกต่อไปแล้ว หญิงสาวเก็บเอกสารทุกอย่างไว้อย่างเดิมทั้งยังเอาโฉนดต่าง ๆ มาวางทับไว้เช่นเดิม ก่อนจะรีบปิดกล่องแพนโดราที่มีปัสจายซ่อนอยู่ด้วยความเจ็บซ้ำใจเป็นที่สุด

“อัญมา” คุณหนูไอโซแสนสวยได้ประสบกับอุบัติเหตุ

ซึ่งมันนำพาเธอไปยังอีกโลกหนึ่ง

โลกที่ตรงกันข้ามกับโลกที่เธอเคยอยู่โดยสิ้นเชิง

คุณหนูอัญมาผู้เพียบพร้อมกลายเป็น

“ไอ้อัญ” เด็กที่อาศัยอยู่ในสลัมที่ดูจะขาดแคลนไปเสียทุกอย่าง

และข้อเสียที่รักตัวเองและเห็นแก่ตัวเอง

ก็คือข้อดีที่ทำให้อัญมาสามารถใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่มีแต่ความวิบัติเยี่ยงนี้ได้

ถ้าตัวเองไม่รักตัวเองแล้วใครจะมารัก...แล้วจะรักใครเป็น

ถ้าไม่รักตัวเองแล้วยอมแพ้ ป่านนี้เธอคงไปนอนเฝ้าอยู่กันคลองแล้ว!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-034-2

9 786163 120342

www.happybanana-online.com

ILLUST : ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล